

Ένας Έλληνας που επιμένει ότι δεν είναι Ρωμιός

Θα ήθελα να αναπτύξω εδώ ένα φαινομενικά παράξενο σχόλιο για την εμμονή ορισμένων να ονομάζουν Ρωμισύνη τον Ελληνισμό.

Ευκαιρία γι' αυτό μου το σχόλιο είναι η εμμονή του πατέρα Μεταλλινού να χρησιμοποιεί σε μια διάλεξή του στην Έδεσσα αυτές τις μέρες, ειδικά αυτόν τον όρο, ενώ όλοι γνωρίζουμε ότι εδώ είναι Ελλάδα και όλοι νιώθουμε Έλληνες και καθόλου Ρωμιοί ή Ρωμαίοι, όπως θέλησαν κάποτε να μας μετονομάσουν οι κατακτητές και τα εκκλησιαστικά μίσθαρνα τσανάκια τους.

Ας μου επιτραπεί να σχολιάσω και το γεγονός ότι ο π. Μεταλλινός είναι εκκλησιαστικός, ένας χώρος που είχε αναπτύξει ιδιαίτερα ευνοϊκές σχέσεις με τους Ρωμαίους κοσμοκράτορες, ιδιαίτερα μετά την εποχή του μεγάλου Κωνσταντίνου, σε βάρος ειδικά των υπόδουλων τότε Ελλήνων, σχέση που είναι ισχυρή ακόμη και σήμερα, αν κρίνουμε από την εμμονή της Εκκλησίας να υψώνει τιμητικά κάποια ρωμαϊκά λάβαρα, που αναρριπίζουν σήμερα αναπεπταμένα όπως και παλιά πίσω από τις σκυφτές πλάτες των υπόδουλων τότε Ελλήνων .

Μιλώ φυσικά για τις κίτρινες σημαίες με τον ρωμαϊκό δικέφαλο αετό, που ακόμα και σήμερα υψώνει θριαμβευτικά η Εκκλησία έξω από τις μητροπόλεις και τα διάφορα εκκλησιαστικά κτίρια, όπως το γνωρίζουμε πολύ καλά όλοι σε κάθε εορταστική ευκαιρία, που σίγουρα δε λείπουν καθόλου τέτοιες εορταστικές ευκαιρίες από τον Χριστιανισμό, που η φιλοσοφία του είναι δομημένη ολόκληρη πάνω σε παρόμοιες δοξαστικές λειτουργίες αφιερωμένες στον θεό του Ισραήλ με μια μυστήρια και ιδιαίτερη εμμονή σε υποθέσεις ξεχασμένες πλέον απ' όλους, με τον χαρακτηριστικό και αχαλίνωτο εκκλησιαστικό της συντηρητισμό.

Και είναι να απορεί κανείς... Ξέρει τι σήμαιναν κάποτε όλα αυτά η Εκκλησία και οι διάφοροι εκπρόσωποί της σήμερα; Ή είναι βαθύτατα νυχτωμένοι από πάντα όλοι τους;

Και τελικά με ποιους είναι η Εκκλησία; Με τους τότε υπόδουλους Έλληνες ή με τους κάποτε κοσμοκράτορες Ρωμαίους κατακτητές και γιατί άραγε; Για ποιόν λόγο ακριβώς; Ξέρουν άραγε αυτοί οι άνθρωποι πόσο ελληνικότατο αίμα χύθηκε κάποτε για να μας υποδουλώσουν και να μας φέρουν στα γόνατα οι Ρωμαίοι κατακτητές;

Η σφαγές στη μάχη της Λευκόπετρας

Μόνο στη μάχη της Λευκόπετρας στην Κόρινθο το 146 π.Χ. σφαγιάστηκαν 14.000 πεζικάριοι της έντιμης Αχαϊκής Συμπολιτείας και 600 ιππείς από τους λεγεωνάριους του Ρωμαίου στρατηγού Μόμμιου που είχε στις διαταγές του 143.000 πεζούς και 13.500 ιππείς.

Η μάχη στις Κυνός Κεφαλαί

Στη μάχη της Κυνός Κεφαλαί της Θεσσαλίας οι Μακεδόνες υπό τον Βασιλέα Φίλιππο τον Ε΄ κατασφάχτηκαν κι έχασαν 5.000 πεζικάριους από τους λεγεωνάριους του Τίτου Φλαμινίου.

Η μάχη της Πύδνας

Στην μάχη της Πύδνας μετά, στις 22 Ιουνίου του 148 π.Χ., σφαγιάστηκαν επίσης χιλιάδες Μακεδόνες πεζοί και ιππείς του τελευταίου Μακεδόνα βασιλιά Περσέα, από τους λεγεωνάριους του Παύλου Καικίλιου Μέτελλου, που κουράστηκαν να κόβουν ελληνικούς λαιμούς και να στοιβάζουν ελληνικά κεφάλια και οι Έλληνες γονάτισαν από τότε υπό το ρωμαϊκό πέλμα για πολλούς αιώνες και πήραν χλευαστικά το όνομα Ρωμιοί ή Ρωμαίοι πολίτες, μια υπόθεση στην οποία πρωτοστάτησαν οι εβραιοκίνητοι κληρικοί μας, παρακινούμενοι από τους Εβραίους πάτρωνές τους, που επιθυμούσαν διακαώς να αποδοθεί το προσωνύμιο Ρωμιός στους Έλληνες για να εξαφανίσουν από προσώπου γης κάθε ελληνικό όνομα, επειδή φθονούσαν τον αξιοθαύμαστο αρχαίο ελληνικό πολιτισμό και γι' αυτό ακριβώς ήθελαν να προσεταιριστούν και να γλείφουν εσαεί τους παντοδύναμους Ρωμαίους κοσμοκράτορες σε βάρος των υπόδουλων Ελλήνων. Ευτυχώς που ο μεγάλος αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν τόσο τεράστιος που διασώθηκε ατόφιος και μας διέσωσε απόλυτα.

Ο π. Ιερόθεος

Ακόμη και σήμερα όμως, Πάσχα του 2015, άκουσα εγώ ο ίδιος με τ' αυτιά μου μια πασχαλινή τηλεοπτική ομιλία του π. Ιερόθεου, σημερινού Επισκόπου Ναυπάκτου, όπου ο ίδιος ανέφερε επανειλημμένα τον πονηρό όρο Ρωμισύνη, αναφερόμενος φυσικά στην Ελλάδα και στον Ελληνισμό.

Η ατυχής σύμπτωση

Πολύ άτυχη γι' αυτούς σύμπτωση αυτές τις μέρες και πολύ τυχερή σύμπτωση για τις θέσεις που αναπτύσσω εγώ εδώ τώρα. Παρ' όλο που μου φαίνεται πολύ κρύο πράγμα να υπάρχει εβραϊκός δάκτυλος πίσω από μια τόσο πονηρή συνωμοσία σε βάρος της Ελλάδας.

Απλά μου φαίνεται απόλυτα φυσικό να υπάρχουν Εβραίοι που πιστεύουν βαθιά στον θεό του Ισραήλ και συνωμοτούν υπέρ αυτού σε βάρος οποιουδήποτε, ακόμα και σε βάρος των Ελλήνων, επειδή οι ηγέτες τους μισούσαν και ζήλευαν κάθε τι ελληνικό, επειδή ακριβώς ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν τόσο τεράστιος κι έψαχνε να βρει τις αλήθειες με τη λογική και πέρα από θεϊκές τάχα αποκαλύψεις, τις οποίες πολεμούσαν οι Έλληνες φιλόσοφοι και τις ξεμπρόστιαζαν πάντα ως ύποπτες και πονηρές.

Η φωτιά με το νερό

Οι λογικοί παγανιστές αρχαίοι Έλληνες ήμασταν πάντα άκρως αντίθετοι με τους θεοκράτες Εβραίους, σαν τη φωτιά με το νερό, όπως ισχυριζόταν διακαώς ο σύγχρονος Έλληνας φιλόσοφος Δημήτρης Λιαντίνης, ιδιαίτερα στο σύντομο φιλοσοφικό έργο του «Ελληνοέλληνες και Εβραιοέλληνες» που συμπεριλαμβάνεται στην περίφημη «Γκέμμα» του.

Όσο κι αν σήμερα εξαλείφθηκε ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός και εξαφανίστηκε για πάντα η πανίσχυρη κάποτε ρωμαϊκή κοσμοκρατορία, φαίνεται πραγματικά ακατανόητο και πολύ χαιρέκακο που οι εκκλησιαστικοί μας ηγέτες βιάστηκαν τότε να πάρουν ολοφάνερα το μέρος των Ρωμαίων κατακτητών σε βάρος των Ελλήνων κατακτημένων και με τον ακραίο εκκλησιαστικό συντηρητισμό τους να επιμένουν μέχρι τις μέρες μας να λιβανίζουν ακόμα τους Ρωμαίους κατακτητές, αιώνες αφού ο ιστορικός χρόνος χώνεψε μέσα στη γη τις θριαμβευτικές τότε Ρωμαϊκές λεγεώνες και η υπόθεση είναι πολύ παλιά πλέον και πάει να ξεχαστεί από όλους ως κάτι εξαιρετικά ανεπίκαιρο, απόμακρο και ξεχασμένο. Οι κοσμοκρατορίες εξαφανίζονται με τα χρόνια αλλά οι πολιτισμοί εκφράζουν οπωσδήποτε αλήθειες διαχρονικές που είναι αιώνιες και κρατάν σταθερά την αξία τους για πάντα.

Και η Εκκλησία δεν λέει να ξεχάσει καθόλου εύκολα τις εποχές και τους ανθρώπους που την στήριξαν και της έδωσαν αξία και οντότητα, αφού την αναγνώρισαν και την επέβαλλαν σε όλο τον αχανή παγανιστικό τότε κόσμο δια ωμής Ρωμαϊκής βίας ως επίσημη θρησκεία του τεράστιου Ρωμαϊκού κράτους («Μέγας» Θεοδόσιος 380 μ. Χ.).

Απλά η Ελλάδα δεν πρέπει να ξεχνά κάποιες διδακτικές ιστορικές αλήθειες, όπως πραγματικά θυμάται πολύ καλά αυτές τις πρακτικές, που κρατούνται ζωντανές ακόμη μέχρι σήμερα, γιατί η μνήμη της Ελλάδας στηρίζεται στην αιώνια ιστορική αλήθεια και την απροσμάχητη ελληνική λογική και όχι σε κάποιες μεταφυσικές και αυθαίρετες δήθεν «αποκαλύψεις», που δεν στηρίζονται ποτέ με καμία λογική απολύτως, παρά σε κάποια πίστη που επέβαλε κάποτε το ρωμαϊκό ματσούκι.

Και η Ελλάδα γνωρίζει επί αιώνες αν και σιωπά αιωνίως, ποιον ρόλο ακριβώς έπαιξε και παίζει από τότε η Εκκλησία μας για όλα αυτά και οι Έλληνες έχουν ως ολοφάνερη κι αδιάσειστη απόδειξη τις ρωμαϊκές σημαίες με τον δικέφαλο ρωμαϊκό αετό, που τόσο επίμονα τιμά ακόμα και σήμερα, όπως τότε, και σηκώνει με αληθινή έπαρση η συντηρητική Ορθόδοξη Εκκλησία κι ας φαίνεται ότι αυτό σήμερα σαν να ήταν κάποτε μια απλή εβραϊκή χαιρεκακία σε βάρος των υπόδουλων τότε Ελλήνων.

Εξάλλου είναι ολοφάνερο, αφού επιμένουν ακόμα σ' αυτό ειδικά το όνομα και σ' αυτές τις πρακτικές μέχρι σήμερα ορισμένοι εκλεκτοί ταγοί της όπως ο π. Μεταλλινός κι ο επίσκοπος Ναυπάκτου π. Ιερόθεος, αποδεικνύοντας περίτρανα ότι αυτή η Εκκλησία η ίδια συνέβαλε πονηρά κι αθόρυβα τα μέγιστα για να διαγραφεί το όνομα Έλληνας από τις συνειδήσεις των ανθρώπων και να μετονομαστούν αυτοί Ρωμιοί.

Και μάλιστα αυτοί οι ξεδιάντροποι εκκλησιαστικοί ταγοί επιμένουν ακόμα και σήμερα να χρησιμοποιούν σε κάθε ευκαιρία μόνιμα και αδιάλειπτα τον πονηρό όρο με ατόφιο κατάμαυρο κιτρινισμό, ακόμα και σήμερα που το όνομα Έλληνας έχει υπερισχύσει και επιβληθεί παντού σε όλη την ανθρωπότητα που δεν ξεχνά ποτέ ότι χρωστά αιώνιες χάρες (Δημοκρατία, μαθηματικά, αστρονομία, άλγεβρα, ιατρική, κτλ) ειδικά στον Ελληνικό πολιτισμό.

Σάκης Τότλης